

Кой си ти? Каква е твоята природа? Какъв се намираш? Как се описваш?

Много сложен въпрос. Природата ми е градска, т.е. почти липсва природа. Защото се чувствам най-добре на места, в които има много хора и мога да усещам, че има много хора. И да усещам това, което те усещат. Не съм от тия дето ходят на Мусала да гледат зелено и някаква шир такава. По-скоро обичам да отида в град, в който никога не съм бил. Да застана на централната улица и да гледам как хората живеят в този град. И то тия хора дето всеки си е тръгнал за някъде – на някой му иде да убие някой, на някой му иде да прегърне всички. Въобще таква едно и да се опиташи да си представиши тия хора как живеят там. Ей това съм. Градско чадо. Пловдивчанин по всичко, с изключение на последните си 24г. в София, но така и не успях да си скъсам връзките с родното място. Защото има едно нещо от Пловдив, което си остава в мен и то е това да ти е кеф. Търся си го. Да ходиши бавно и да гледаши нагоре. Нали, нещо дали няма да падне случайно. Като по главната в Пловдив. Хората там ходят, защото ходят, а не защото знаят къде отиват. Има разлика между двете неща... Какво друго да ти кажа за мене? На 43г., с много непасващо образование на това, което работя в момента. От 20 и няколко години се занимавам с млади хора, които имат да кажат нещо или да направят нещо за обществото. И се опитвам да им създавам среда за това нещо. В последните няколко години, това се проявява през подкасти. И тука правим студио, лепим дунапрени, случват се едни неща, въобще... и зад тях всички стоят едни хора, които имат наистина какво да променят и ги усещаш как надграждат, което е супер.

Разкажи ми малко за детството ти. Спомена и за Пловдив. Как го прекарваше, какво правеше?

Първо, за да може човек да си говори за детството, може би трябва да е одъртял. Има един такъв момент, в който започваш да си казваши „Ей, ние едно време, нали...“. И тогава усещаш, че си одъртял. Защото това едно време, ние, а вие сега, нали. Но установих, че наистина ти трябва някакво отстояние във времето, за да можеш да осъзнаеш какво ти се е случвало. Аз съм социалистическо чадо. Стигнах до там дори да закача червена връзка – ставал съм чавдарче, по онази терминология. На голяма част от хората това може би нищо няма да им говори. Само че детството ми беше в голям град, нали отново казвам, в Пловдив, но за тогавашните стандарти Пловдив си беше доста населен град. Само да кажа, че наскоро в един подкаст си говорихме с един младеж, който така с голяма гордост каза, че е учил в най-голямото училище в София, може би в страната... и там имало, ще сгреша, но от първи до 12 клас, не знам си колко паралелки по 25 човека. И нали почва едно изчисление сега. И аз в този момент се усетих, че съм учил в училище, в което имаше от „А“ до „О“ паралелка и всички бяхме по 40 човека в клас. Т.е. съм дете, което беше в така наречения последен Бейби бум в тази държава. 70-те края. След това нещата започват да отиват там, където са и където явно им е добре, защото не искат да излязат от там. Бях градско дете в селски квартал. Знаете, че има едни квартали, в които идват едни хора от някъде. И хората дето първи са си били там, си ги сочат с пръст и им казват селяни. Първите ми 5 години са в Пловдив – центъра. Бяхме заклеимени като буржоазна сволоч или нещо подобно. Тъй като съм имал късмета, за мен изключителна гордост, да имам дядо, който е имал първия автомобил в Пловдив. Та, новата власт тогава, вече доста улегнала нова власт, ни разглеждала по не особено нежния начин. И в

нашата къща, която беше отчуждена тогава, не беше наша вече, живееха още, примерно, 7 семейства, в тези нали Х стаи, които не си ги представяйте като Версай. Те са хол, кухня, няколко спалнички дребни и едно килерче. Живеят 7 семейства. И едни тъотки крецияха по нашите как били буржоазна не знам си какво и т.н. И в това време баща ми успя да намери някаква възможност да се пренесем в апартамент в един от крайните тогава квартали на Пловдив – Тракия. То и сега си е краен квартал, ама си е град. Та аз отидох да живея в селски квартал, защото тогава всички, които идваха да живеят в Пловдив, отиваха да живеят в Тракия. Имаше панелки, страшно, кал до колене, красота... Може би бях едно от много малкото деца, които мразеха лятната ваканция. Не защото много обичах да уча. Просто като станеше 15 юни всички отиваха на село и си имаха баби. И тия баби нещо сигурно са им правили там, нали, лютеничка, туй онуй. А аз си имах едно огромно поле с тръни и си играех на него сам. Тогава майка ми ми каза един ден, че много била учудена колко самодостатъчен мога да бъда, защото си намирах някакви занимания. То реално по онова време нямаше кой знае какво да те притеснява. Можеше да си излезеш сутринта в 9 и след яко кръщение от балкона те привикват най-накрая да обядваш, и те пускат докато се стъмни, или може би и след като се стъмни. И аз с една пръчка ходех да се дуелирам с магарешки будили. Тогавашната инфраструктура предполагаше наличието на много от тях, съответно имаше как да си уплътня цяла лятна ваканция. Занимавал съм се и с някакви други неща. Детството ми не беше от най-... не сме пътували, не сме правили някакви невероятни неща. Майка ми беше микробиолог, баща ми беше инженер. Те си ходиха на работа. Баба ми се спомина бая рано, другата ми баба беше и тя на път по това време, двамата ми дядовци – единият въобще не съм го видял, така че в общи линии се самоотглеждах, защото няма на кой да те връчат. От време на време леля ми, т.е. на майка ми сестрата идваше и там нещо се опитваше да ме слага в ред. И така.

Ходех на училище, правихме разни простотии. Един път на връщане от училище с един приятел, Тошко, тогава строяха РУМ (Районен универсален магазин), т.е. кварталния мол. И бяха издълбали една голяма дупка и тъй като те нещата не се случват различно сега. Сега като направим нещо дете не става, тогава сме го правили също така, за да не става и то има някаква приемственост в това нещо. тогава бяха направили една огромна дупка и я бяха зарязали така. И е валило дъжд и станало локва. И останали някакви строителни материали, единият беше много стиропорен и ние сме се качили със сал, прекосяваме езерото, с Тошко. Разбира се стиропорен сал, две момчета, малко не издържа и се прибрах вкъщи, имаше гости, аз съм вир вода. Майка ми нали така, приложи някои традиционни християнски ценности, които след това разбрах нали, че е хубаво да не се качвам на неидентифицирани салове в рандом локви по пътя. Но това ми бяха занимавките. Нямах нещо кой знае колко запомнящо се, с изключение на едно усещане за свобода. И това усещане някак много странно го свързвам с онзи ключ, който ти виси на врата, с ластика. Можех да си излизам, когато си искам, да си правя, каквото си искам, стига да съм някъде наоколо и да мога да чуя, когато се креци от балкона да се прибирам. Не съм бил нещо много буйно дете, не съм правил проблеми. един път се опитах да избягам от училище. От едни заветни, изключително тежки часове – музика, физическо и рисуване. Пак с Тошко, ние решихме да си ходим и след това директорката привика баща ми, защото това 3 отсъствия водят до намаляване на поведението. За част от аудиторията, думата

поведение не съществува в речника, но намалено поведение пък съвсем вече не се връзва. Това беше една характеристика, която ти слагаха в училище, че си келеши. И обещаха, че няма да ми намалят поведението, ако това не се повтаря. И то не се повтори. Смисъл, аз не съм бягал от училище до 12-ти клас. Защото нали има едни моменти, в които класа казва „давай сега всички ще избягаме“, само че не се получаваше. А това беше вече във време, когато Социализма беше отдавна в миналото и не се налагаше въобще да се съобразяваш с поведението. Така че това ми беше... Усецането за свобода. И тръните, за които казах преди малко, които ми бяха някакви приятелчета. Смисъл, на моменти леко самотно.

Работил си в много организации. Би ли ни разказал как е преминал процесът на работа през годините ти?

Това са бая години и има бая неща, които са се случили. Аз ще се опитам да направя кратката версия и тя няма да е особено кратка. Не съм работил в безкрайно количество организации. Работил съм в държавната администрация 8 години. Всъщност първата ми работа беше в Министерството на младежта и спорта, в програма „Младеж на европейския съюз“. Тя тогава пряко беше спряна от еврокомисията за злоупотреби с парите. И в момента, в който аз влязох в екипа, едни доста подценявани и изключително умни девойки всъщност изграждаха този екип опитвайки се да върнат българските младежи в играта с европейските проекти. Без това да бъде непременно корупционно изкривено или нещо да се случва, дето не е както трябва. Заради факта, че ние възстановихме тази програма и всъщност бяхме единственият инструмент за някаква реална младежка политика в тази държава. Защото да не се лъжем, но и до сега това с младите хора и парите не е нещо дето се движи по една и съща писта. Евросъюзът даваше едни пари, ние все още не бяхме член на ЕС. Имаше хиляди рестрикции, но ние се опитвахме нещо да правим там. Та, този екип беше сериозно подценяван и натискан надолу, защото заплатите ни бяха мизерни, никой не ни бръснеше за каквото там се бръсне, защото „тея се занимават с глупости“, нали ние сме в Министерството на спорта там – спорт за високи постижения, Стефка Костадинова ходи, скача, ей такива неща. Някакви хора разправяха „Абе вие като не разбирате от спорт какво правите тук?“. Но поне ни оставяха да дишаме и ние си работихме. И по едно време, защото си работихме, случвало се е министърът да ни привиква целия екип и да крещи, крещи по нас до полилавяване – негово, не наше. Искахме администрацията да не е администрация за младежите, т.е. да не се държим с подхода „тук не е информация“, да не отправяме някакви хора, само защото са направили някаква глупост. А повярвайте ми млади хора и глупост вървят ръка за ръка, където и да отидат. Особено, когато става дума за проекти... И до сега за този екип, който сформирахме тогава, се говори като за някакъв „dream team“, който е бил в тези програми, защото колегите ми и аз се отнасяхме към работата си като към нещо, което има наистина мисия, някаква кауза.

2007г. до такава степен се промениха нещата, че изведнъж се оказа, че сме интересни за ръководството и то започна да прилага някакъв натиск: „тук ще такаваме това, така и така...“. И аз си събрах набързо багажа и се изнесох. Реших, че съм станал виден столичен експерт по европроектите. Смисъл, нали си давате сметка, до сега си финансирал някакви проекти с по 1300 евро и започваш да си вярваш, и си мислиш, че

си голямата работа... Това беше и първият ми научен урок в живота – това, че две неща изглеждат еднакво, по никакъв начин не ги прави еднакви. Реших, че ще отида да работя в програма „Конкурентоспособност“ на евросъюза в Министерството на икономиката. Голяма грешка... изведнъж се появяваха от 1300 еври проекти на материален интерес от милиони отгоре. И там като те шамарят боли, откровено.

Всъщност се оказа, че спортистите и до момента, каквито и да са били, както и да са се отнасяли към нас, са може би едни от най-интелигентните хора, с които някога съм работил. Това е поради простата причина, че са наясно къде са им възможностите и когато нещо не могат – питат или търсят помощ. И като дойдат и ти кажат „Абе, виж, това не го разбирам, дай да го направим“ е едно... А аз отидох в икономиката, където всички разбират от всичко – нали тука дебелите кавички се намират във всяка дума. И където тази свобода да обясниш на някой, че нещата не се случват по този начин, по който той си ги представя, защото имаш 1-ви аргумент, 2-ри аргумент, 3-ти аргумент, 5-ти, 10-ти аргумент и т.н. Това не означава, че те слушат. И тъй като аз няколко пъти се опитах да обясня, че тая работа не става, много бързо ме уволниха.

Така че набързо приключих с тази работа. След това за кратко бях в „Асоциацията на радиотелевизионните оператори“, където срещнах много готини хора и видях как всъщност работи медийният пазар, което не е в графата готино. И се пренесох в Асоциация „Родители“, като изпълнителен директор за една година. И тук вече от административно някакви неща започнах лека по лека да влизам в гражданския сектор, където съм и до момента с „Фондация 42“. В Асоциация „Родители“ изкарах малко време. Не можах да се впиша в екипа. Екипът такъв, онакъв, аз хубав, лош, каквото и да е, гледни точки по въпроса много, но те са много отдадени хора и правят страхотни неща. Просто аз не бях за там и те не бяха за мен.

Нещата обаче лека полека се развиха натам, че аз реших, че ще си правя собствена организация. Звучи все едно съм направил фирма, само че не е била така. Намерих си съмишленици, започнахме да правим нещо, което до скоро се наричаше „Форум Ключ“. Покрай него се изгради един екип, започнахме да правим събития. По едно време се конкурирахме с „TEDx“. И то така, добре се конкурирахме. Но ей, на! Сега се намирам на полето на новите технологии и подкасти, и някакви аудио и визуални продукции, дето някакви хора, дето разбират, казват, че е... Само че това какъв е продуктът за мен никога не е било толкова водещият момент. По-водещият е бил пътят, докато се стигне до добрия продукт и хората с които работиш. И може би заради това ние не прокопсахме. Имам 3 опита да правя фирми – и трите успешно фалирали. Даже за едната ми казаха „ами ти, докато не се научиш да лъжеш, тази няма да я бъде“. Ами не можах да се науча да лъжа. Не мога да отида при някой и да му кажа, че сега ще му извадя едни милиони пари, при положение, че съм напълно наясно, че не само няма да му ги извадя, ами че той ще си плати и аз ще му свърша една работа, и ще го боли. Защото това с проектите обикновено боли. И не можах да се впиша в тези консултантските фирми, дето пишат проекти и вадят едни добри пари за това. А се вписах след това в бързата помощ за разни проекти, защото тези дето обикновено обещават и вадят парите при писането, като опре до отчитане... Това им трябва – някой като мен дето отива и почва „тази процедура защо я няма, дай да ти я създадем, дай да направим това, това и това“. Правиш един отчет три,

четири класъора... Оправяме разни отчети и фирмите бяха доволни. Но това не беше работата, която си беше моята. Моята си беше във фондации, правене на проекти и млади хора.

Каж ми какво те мотивира да работиш с тези млади хора, да ги обучаваш, да ги развиваш.

С течение на времето установих, че инерцията ме буца. Преди, много ми харесваше, че мога да говоря с разни млади хора. Говоря, имам предвид такова двупосочно – аз казвам нещо, те ми отговарят нещо и се води някакъв диалог. Обаче, нещо не предвидих, че ще има такава смяна в поколенията и че като започнеш да говориш примерно 15 години по-късно, каквото и да кажеш – то вече не звучи по този начин. Защото вече си натрупал онази критична маса от спомени, която те кара да говориш с „това не го прави така, защото аз когато бях...“ нали след „аз когато бях...“ и започнеш да развиваш нещо, спират да те слушат. Защото си викат „Да бе...“, нали „твоят живот си е твоят живот, аз сега откривам света...“. Много време ми отне докато спра, ако съм спрял въобще, да давам такива съвети.

Кои са важните неща за теб? В какво вярваш?

Някой който ме познава може да каже, че не го спазвам това, което ще кажа след малко или нещо от този род. Но е едно от важните неща, което наистина вярвам. Аз съм го споменавал на няколко места и в няколко подкаста, в които сме работили... Едно изречение на госпожа Танчева. Моята скромна личност е завършила немска гимназия в Пловдив. Та, въпросната госпожа беше дошла един ден, така под сериозен стрес да го наречем и той не ѝ понасяше понякога. И изрече следното изключително така смислово изречение, което е обаче нещо, в което много вярвам. Цитирам дословно: „Всичко нещо, което се прекали, е достатъчно“. Така, понякога изисква известен напън да се подредят тези думи в нещо, което да звучи на български, но „всичко нещо, което се прекали, е достатъчно“ е това нещо, в което наистина вярвам. Вярвам, че дори и в доброто, което можем да направим, можем да прекалим и тогава да не е баш добро. Дори и в това да съдим хората можем да прекалим и тогава не е като да е добро... Дори когато станеш прекалено свят не си благодар... Не може да не си даваме сметка всъщност, че просто не сме сами. И че това, което ние се опитваме да постигнем, със сигурност се отразява или включва някакви други хора. И това е нещото, което много ми се иска да развиваме, а всъщност все по-малко го има...

Много обичам да се шматкам, буквално да се шматкам. И пак се връщам към оная пловдивската мисъл... Това да влачиш крак по главната или това, което там се нарича гилане – да ходиш и да си правиш „густото“ от това, че гледаш хора и гледаш свят и че не си сам във вселената. Обичам да ходя на някакви нови места. Ходил съм на много различни места, за да гледам различни неща... Много обичам да ходя на море, като много мразя да влизам в морето. Обичам да седя и да го гледам, и да го слушам, и да ми е топло, и да има отблясъци от водата, и да си чета книжка – Тери Пратчет примерно, защо да не? Абсолютно неангажиращо съзнанието, дотолкова, доколкото на всяка трета страница има по нещо дето искаш да го назубриш и да го знаеш, че е така. Обаче то буквално след 10 минути, щото вече си на другата 3-та страница, то

вече не съществува, щото има нещо ново и нещо още по-уау. Ей така, да си извентилираш главата и да изхвърлиш всичката шлака, която ти се е насъбрала. Защото шлака се насъбира, независимо с колко готини хора работиш и как го правиш. Иначе имам си любими места в София. Това тяло за грях не се отглежда без ядене, така че те в повечето случаи са свързани с някакво хапване. Не съм от тези хора, дето се скъсват да ходят по кина и театри, но ако ми се отвори възможност гледам да не пропускам. Преди време много ми беше готино да шофирам, защото изпразва главата от съдържание. Докато караш внимаваши да не пребиеш онази баба, която е тръгнала с две торби с неясно съдържание преко кръстовището. Тя въобще няма отношение към това, че идваши с някакво парче метал тон и половина плюс и някак си двете неща не могат да се съберат на едно място. Но от това, че се опитваши да не пребиеш някого, внимаваши – зелено, червено, знаци, това, онова. Не мислих за глупости. После обаче се автоматизирах в шофирането дотолкова, че правя нещата без да се замислям и вече очевидно внимавайки за бабата, това не изключва на заден фон онова стържене на „те защо ми прецакаха проекта; защо не го пуснаха; защо го спряха...“ нали ей такива неща ти се въртят в главата и се опитваши от девет дерета да носиши някакви води, за да може всички да са щастливи, пък и ти да си някъде по средата... Пък най-накрая отиваши в Гърция, лягаши на един плаж. Както казва един приятел „важно е да има слуга“. „Слуга“ е сервитьорката или сервитьора и те обикновено са усмихнати и на втория ден те знаят по име и ти носят твоето фrape без захар, с мляко. И ти се усмихват и ти казват „Лек ден!“ . И ти четеш Тери Пратчет и гледаши море без да има кой знае колко много австралопитеци с ланци, каквито се намират на някои други места и разбира се някак си не се връзват с отблясъците на слънцето и водата.

Всички тези неща сам ли ги правиш или с някакви хора? И как предпочиташ и обичаш?

Тука има сериозен сблъсък на реалности в този отговор. Още едно време бяха казали едни хора, че трагедията на лирическия герой е в разминаването на желаното и реалното. Желаното при мен е да мога да свърша всичко сам. Защо? Защото в голяма част от времето, в което съм работил, не съм могъл да плащам на други хора. И за мен не е честно да изисквам някаква отдаденост на нивото на моята, при положение, че не им даваши и кьорава стотинка. Да, можеши да се опиташи да ги мотивираши, може да се опиташи да им обясниши какъв им е смисълът, обаче не можеши да изискваши от тях да отделят твоето внимание в нещото. Ти в края на краищата се храниши от това нещо, т.е. аз си докарвам заплата от това, което правя. И като не мога да я разделя с други хора, някак си не се получава. Желаното е да мога да свърша всичко и да съм перфекционист до мозъка на костите и нещо да се случи по най-перфектния възможен начин. Някак не се връзва с осъзнатата ми необходимост да си имам половинка. Казвам осъзната необходимост, защото тука, честен кръст, аз сам не мога да започна нито едно нещо в този живот. В последните години винаги, когато нещо съм стартирал, съм имал някой, с който да го правя. И ми е много важно да седна с този някой, той дори и да е полуотдаден, защото не му плащам или примерно, защото се занимава с друго. Независимо от тези неща за мен е важно да знам, че имам някой, с когото да застана и да си кажа това ми се върти в главата, кажи ми че съм идиот. Или не ми казвай, че съм идиот, но ми кажи какво да направя или да не

направя. Много искам да съм екипен играч, имам своите характеропатии в това отношение, но ми е важно да има хора около мен. Какви са тези хора? В голямото си мнозинство, с изключение на един, тези хора останаха от времето на онзи *dream team*“. Защото там имаше наистина много читави, много умни, интелигентни, говорещи езици, креативни хора, с които се радвам, че все още поддържам комуникация. Иначе основната ми работна половина се казва Милена, която може да ги започне тези неща, които аз не мога. Аз мога да ги стрелям и да ги бутам нагоре, колкото си искам. Но тя може да ти помогне в ония момент, когато имаш нужда с юмрук, шамар, ритник или с каквото там има под ръка по-тежко и по-държавно по възможност да се наместиш, когато започнеш да не се намиращ здраво стъпил на земята.

Има ли хора, с които обичаш да пътуваш и да си лежиш на плажа?

Определено има хора. Смисъл грехота е човек да отиде в Гърция и сам да си легне на един шезлонг и да блокира още един на цената на едно фрапе. Смисъл, преди малко казах, че „всичко нещо, което се прекали е достатъчно“. Ей това е прекалено, откровено е прекалено. Хубаво е да има хора около тебе и е хубаво да има хора, които не правят това, което правиш ти. И това е готино, че покрай мен има хора, които не правят това, което аз правя. Те могат да говорят за кол център, могат да говорят за логистика на камиони, могат да говорят за наличности в складове, могат да играят шах и т.н. Въобще има такива хора и се радвам, че приятелските ми контакти не са професионални контакти. Т.е. голямата част от времето ми извън работата не е свързано с времето в работата. И препоръчвам на всеки да си ги намери тези. Защото, повярвайте ми, няма излизане от работата, ако си занесеш и работата на плажа.

Разкажи ни за твоя подкаст.

За 5 стотинки мога да кажа, че е най-якият невървящ добре подкаст. Защо е най-якият подкаст? Ще го кажа по този начин... Ние правихме „Форум Ключ“. С което като го кажа все едно, че хората изведнъж получават прозрение, виждат светлината в тунела. Не е така. „Форум Ключ“ се водеше мотивационно събитие. Ние искахме да бъде мотивационно събитие, в което да видиш, че хора, които правят неща могат да са от плът и кръв. Да отидеш и да ги пипнеш и те да ти кажат „ами аз преместих тези две тухли от тука, тука и може...“. Това е тъп пример, ама повярвайте ми, адски много хора не могат да си повярват, че могат да преместят и една тухла от тука там. Защото или е чужда работа, или някой друг трябва да се занимава, или е държавна работа, или е не знам си какво, но никога не е наша работа. Запознах се с адски много хора, които канихме да разкажат по мотивиращ начин личната си история без да е натрапващо. И които ме накараха да повярвам, че в тази държава въпреки всеобщата безпросветна маса и простотия, все пак се въдят хора, които си заслужава да познаваш до такава степен, че да останеш тук... Изведнъж някакъв китаец изяде прилеп. И нещо стана и ни заключиха, и ние отменихме едно събитие, което беше изключително смислено. С всяко издание казахме нивото – бяхме все по-добри, по-добра хореография, сцена, начин на презентиране; бяхме събрали бюджет да го реализираме както трябва... И тогава спряхме. Имаше нужда

нещо да застане на това място, от чисто егоистична гледна точка. Егоистичната ми гледна точка е, че аз искам да комуникирам с готини хора, които реално променят нещо за някакви други хора.

Тогавя се появи идеята за подкаст. Всъщност тя се беше появила преди, само че нямаше кой сега и подкаст да прави. Сега вече имаше време и се хванахме да го правим. В реда на онази приказка, че човек не може да прави нищо сам – човек, нали, в мое лице. Илина каза „Давай, ще правим подкаст“. И аз викам добре, супер. „Ами как ще се казва този подкаст?“. Ми 5 стотинки. „Защо?“, ами защото всички казват да дам моите 5 стотинки по някаква тема. Т.е. нещо дребничко, което да остане. Може да не е професионално, то за това е 5 стотинки. Имаме 68 епизода към момента. Дори и да трябва да го продължа сам, вече мисля, че мога да го продължа. Смесъл, този егоистичният момент вече съм го начесал и си търся възможност този проект да не оттече като другите, с които съм се захващал. И заради тези, колкото и да са там хора, мисля че си заслужава човек да седне, да мисли, да кани гости, да мисли скриптове на интервюта, да води интервюта, да оправя звук, да оправя видео, да качва публикации в социални мрежи, да прави някакви други неща и най-накрая да се окаже, че нито едно от тях не можеш да ги направиш на някакво топ професионално ниво, ама виж какъв продукт можеш да създадеш от това. Срецам се все още и мога да си водя разговор с хора, които иначе ако покана на кафе не винаги биха дошли. Тука, като им опънеш микрофон пред устата и се чувстваме все едно сме на специално място и можем да си кажем някакви специални неща. Това ми е едни смислов заместител на онова, което се случваше по време на „Ключ“. Пък аудиторията ми ще порасне, ако човек е достатъчно упорит и аз вярвам в това нещо.